

DECIZIA nr. 223 din 2016
privind solutionarea contestatiei
formulata de **Cabinet de avocat VSX**,
inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr. X/2015

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii 1 a fost sesizata de catre Administratia Sector 4 a Finantelor Publice cu adresa nr. X/2015, inregistrata la D.G.R.F.P. Bucuresti sub nr. X/2016, cu privire la contestatia formulata de Cabinet de avocat VSX ..., cu domiciliul fiscal in Bucuresti,

Obiectul contestatie, inregistrata la Administratia Sector 4 a Finantelor Publice sub nr. X/2015, il constituie Decizia de impunere privind impozitul pe venit suplimentar stabilit de inspectia fiscala pentru persoane fizice care desfasoara activitati independente in mod individual nr. X/2015 si Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane fizice care desfasoara activitati independente in mod individual si/sau intr-o forma de asociere nr. X/2015, emise de AS4FP in baza Raportului de inspectie fiscala nr. X/2015, comunicate prin adresa nr. X/2015 semnata de primire in data de 11.11.2015, decizii prin care s-au stabilit obligatii fiscale in suma totala de X lei, astfel:

- **X lei** impozit pe venit stabilit in plus/minus;
- **X lei** dobanzi aferente impozitului pe venit stabilit;
- **X lei** penalitati de intarziere aferente impozitului pe venit stabilit;
- **X lei** taxa pe valoare adaugata stabilita suplimentar de plata ;
- **X lei** dobanzi/majorari de intarziere aferente taxei suplimentare;
- **X lei** penalitati de intarziere aferente taxei suplimentare.

Constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art. 205 alin. (1), art. 206, art. 207 alin. (1) si art. 209 alin. (1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, coroborat cu prevederile art. 352 alin. (1) si (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală si prevederile pct. 2.1 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de Cabinet de avocat VSX.

Procedura fiind indeplinita s-a trecut la solutionarea pe fond a contestatiei.

I. Cabinet de avocat VSX, prin contestatia depusa la Administratia Sector 4 a Finantelor Publice sub nr. X/2015, solicita modificarea deciziilor de impunere nr. X/2015 si nr. X/2015, pentru obligatii de plata suplimentare in suma de X lei.

contestatorul invoca in sustinerea cererii sale, în esenta, urmatoarele motive:

In privinta Deciziei nr. X/2015 privind impozitul pe venit suplimentar:

1. Pentru anul 2009

a) Inspectia fiscala nu a admis la deducere suma de X lei reprezentand chirie pentru spatiul situat in X, jud. Ilfov, apreciind ca nu este un spatiu autorizat de Barou pentru desfasurarea activitatii de avocat.

Opinia organelor de inspectie fiscala este gresita, intrucat nu exista text de lege care sa conditioneze deductibilitatea chiriei de autorizarea prealabila de catre Barou. Acestea ar fi trebuit sa se limiteze la analiza aspectelor privind scopul in care a fost utilizat spatiul inchiriat.

Contestatorul afirma ca spatiul inchiriat a fost utilizat pentru arhiva cabinetului, adica pentru pastrarea in conditii optime a documentelor emise de cabinet in desfasurarea activitatii de avocatura.

b) Inspectia fiscala a considerat ca nedeductibila suma de X lei reprezentand factura din 29.01.2009 emisa pe numele Cabinetului de catre Vodafone Romania, ca nefiind o cheltuiala realizata in scopul obtinerii de venituri. Nu se explica insa de ce o cheltuiala cu convorbirile telefonice nu ar fi deductibila, ceea ce face ca decizia sa fie nemotivata. De aceeaasi maniera, fara a se arata motivele, s-a procedat si pentru sumele de X lei cheltuieli cu achizitia obiectelor de inventar si X lei.

In privinta achizitiilor de combustibili in suma de X lei considerata de organele fiscale nedeductibila potrivit art. 48 alin 7 lit. 1 din Codul fiscal, s-a ignorat faptul ca autoturismul s-a utilizat pentru transportul de personal la si de la locul de desfasurare a activitatii, potrivit art. 48 alin 7 lit. 1 pct. 1.

In mod eronat s-a stabilit impozit in quantum de X lei si accesorii de X lei.

2. Pentru anul 2010

Cabinetul de avocatura a avut in anul 2010 un venit de X lei si cheltuieli totale de X lei. Organele de inspectie fiscala au considerat ca nedeductibila cheltuiala in suma de X lei stabilind pierderea fiscala la X lei.

Din suma nedeductibila de X lei contestatorul considera deductibila suma de X lei, pierderea fiscala fiind astfel mai mare si recuperabila in urmatoorii cinci ani. Suma de X lei reprezinta chiria cu spatiul din X, jud. Ilfov, inchiriat de Cabinet, pentru motivele aratate pentru anul 2009.

Pierderea fiscala de recuperat este astfel in suma de X lei.

Organul fiscal a gresit cand a stabilit pierderea fiscala de doar X lei. In fapt pierderea este de X lei avand in vedere ca s-au recunoscut cheltuieli deductibile in suma de .. X lei.

3. Pentru anul 2011

Pierderea fiscala din 2010 (cea de X lei sau cea de X lei) trebuie scazuta din venitul anului 2011, ceea ce conduce la un alt rezultat decat cel obtinut de organele fiscale.

In privinta cheltuielilor considerate nedeductibile de organele de inspectie fiscala, fara a arata motivele acestei nedeductibilitati, acestea sunt deductibile, astfel:

- X lei reprezentand achizitie ceas, este deductibila deoarece timpul si masurarea acestuia sunt esentiale pentru desfasurarea profesiei de avocat;

- X lei reprezentand achizitie cuptor cu microunde, acesta a intrat in dotarea cabinetului si a fost utilizat in timpul programului normal al cabinetului;

- X lei reprezentand cazare-deplasare externa, aceasta s-a efectuat pentru desfasurarea activitatii aferente contractului de asistenta juridica incheiat cu X XZC, activitate care presupunea deplasari externe;

- X lei reprezentand penalizari aferente ratei de leasing, considerate nedeductibile de organele de inspectie fiscala pe motiv ca nu se incadreaza la prevederile pct. 38 liniuta 17 din HG 44/2004, sunt deductibile deoarece textul de lege are rol exemplificativ nefiind limitativ. Pe de alta parte fiind venituri impozabile pentru cei care le incaseaza, penalizarile aferente ratei de leasing, sunt cheltuieli deductibile pentru cei care le platesc.

Concluzioneaza ca totalul cheltuielilor deductibile aferente anului 2011 este de: X lei (recunoscute de inspectia fiscala) + X lei + X lei + X lei + X lei = X lei. La aceasta se adauga pierderea fiscala din anul 2010 rezultand alta baza impozabila decat cea stabilita de organele fiscale.

4. Pentru anul 2012

Nu s-a acordat deductibilitatea cheltuielilor in suma de X lei, considerandu-se ca acestea au fost destinate uzului personal sau al familiei sale. Nu se prezinta motivele pe care se fundamenteaza aceasta masura. Bunurile si serviciile au fost destinate desfasurarii activitatii.

In privinta sumei de X lei reprezentand comisioane bancare, pentru care nu a prezentat documente justificative, documentul justificativ este chiar extrasul de cont bancar si contractul cu banca.

In privinta sumei de X lei reprezentand penalizari aferente ratei de leasing, se reitereaza apararile de la punctul precedent.

In privinta sumei de X lei reprezentand cazare-deplasare externa, aceasta s-a efectuat pentru desfasurarea activitatii aferente contractului de asistenta juridica incheiat cu X XZC, activitate care presupunea deplasari externe.

In privinta sumei de X lei reprezentand achizitie tableta nu se arata motivele nedeductibilitatii de organele fiscale.

5. Pentru anul 2013

S-a refuzat deductibilitatea sumei de X lei reprezentand 50% din cval. piese auto si X lei aferenta achizitiilor de combustibil, in temeiul art. 48 alin. 7 lit. 1 din Codul fiscal, text de lege care acorda deducerea doar in limita de 50% pentru autoturismele care nu sunt folosite exclusiv in scopul afacerii. Arata ca autoturismul s-a folosit exclusiv in scopul afacerii si nu in scop personal; pentru scopurile personale utilizeaza un alt autoturism.

In privinta sumei de X lei, refuzata la deducere pe motiv ca reprezinta cheltuieli in scop personal (mobilier, aragaz, cazare, deplasari), echipa de control a procedat incorect tratand in mod global toate aceste bunuri. Printre acestea se regasesc unele care sunt indispensabile desfasurarii activitatii (mobilier, cazare, deplasari).

In privinta Deciziei nr. X/2015 privind TVA:

1. S-a refuzat deductibilitatea sumei de X lei reprezentand 50% din TVA aferent achizitiei si combustibilului aferente autoturismului Mercedes in anii 2012 si 2013, cu justificarea ca potrivit art. 145¹ din Codul fiscal se limiteza la 50% deductibilitatea. Totusi autoturismul Mercedes il foloseste doar pentru desfasurarea activitatii. Aceleasi concluzii se impun si pentru suma de X lei aferenta anilor 2012, 2013 si 2014 pentru cheltuielile cu piesele auto.

2. In ceea ce priveste suma de X lei aferenta achizitiilor unui ceas si a unui cuptor cu microunde, acestea sunt deductibile fiind achizitionate in scopul desfasurarii activitatii. La fel si in cazul sumei de X lei reprezentand TVA aferenta unor achizitii de bunuri si servicii (mobila, materiale de constructii, masina de gaurit, cazare-deplasare). Echipa de control nu trebuia sa trateze global toate aceste achizitii ci trebuia sa le analizeze pe fiecare in parte pentru a stabili daca sunt sau nu sunt aferente desfasurarii activitatii.

Anexeaza contestatiei cele doua decizii si raportul de inspectie fiscala.

II. Organele de inspectie fiscala din cadrul AS4FP au emis Decizia de impunere privind impozitul pe venit suplimentar stabilit de inspectia fiscala pentru persoane fizice care desfasoara activitati independente in mod individual nr. X/2015 si Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane fizice care desfasoara activitati independente in mod individual nr. X/2015, in baza Raportului de inspectie fiscala nr. X/2015, comunicate prin adresa nr. X/2015 prin care s-au stabilit obligatii fiscale suplimentare in suma de X lei, reprezentand impozit pe venit, TVA si accesorii.

Din analiza celor doua decizii de impunere si a raportului de inspectie fiscala rezulta urmatoarele:

Cu privire la Decizia de impunere nr. X/2015 privind impozitul pe venit suplimentar:

S-au stabilit anual pentru perioada 2009 - 2014, cheltuieli nedeductibile deduse de contribuabil, majorarea cheltuielilor cu amortizarea deductibile, diferente privind impozitul datorat/pierdere fiscala, astfel:

Anul 2009

- X lei pierdere declarata de contribuabil
- X lei diferenta de venit net stabilit de organele fiscale
- X lei venit net anual stabilit
- X lei impozit pe venit suplimentar
- X lei majorari de intarziere
- X lei penalitati

In stabilirea venitului net organele de inspectie fiscala au considerat nedeductibile urmatoarele sume/cheltuieli, in suma totala de X lei, ca nefiind efectuate in scopul realizarii de venituri, pe care contribuabilul le contesta ca fiind deductibile:

- X lei reprezentand chiria pentru un spatiu situat in X, jud. Ilfov, compus din teren in suprafata de 400 mp si constructia edificata pe acesta (parter si etaj) in suprafata de 165,67 mp, compus din 5 camere si dependinte. Se motiveaza neadmiterea deducerii chiriei lunare de X lei, fata de explicatia data prin nota explicativa a contribuabilului din 22.09.2015, ca spatiul inchiriat este destinat arhivarii documentelor Cabinetului de avocat si ca garaj pentru autoturismele acestuia, prin faptul ca activitatea restransa desfasurata in perioada 2005-2010 de avocat a generat un volum mic de acte ce nu ar ocupa atata spatiu, spatiu ce nu este dotat cu garaj. Totodata se arata ca nu s-a detinut aprobare din partea Baroului pentru utilizarea spatiului ca sediu secundar;

- X lei reprezentand dubla inregistrare a unei facturi emisa de Vodafone SA in 29.01.2009;

- X lei reprezentand achizitia unui obiect de inventar efectuata in anul 2008, in baza unei facturi Vodafone din 2008, inregistrata in anul 2009;

- X lei cheltuieli nedeductibile deoarece pentru acestea se detin numai bonuri fiscale ce nu au calitatea de document justificativ potrivit prevederilor legale, respectiv art. 48 alin. 4 lit. a) din Codul fiscal;

- X lei reprezentand cval. unei facturi emisa pe numele CA VSX, in care s-a inregistrat CNP-ul acestuia in loc de codul de inregistrare fiscala;

- X lei aferenta achizitiilor de combustibili efectuate in perioada 01.05.2009-31.12.2009, avand in vedere faptul ca in aceasta perioada CA VSX nu a avut nici un colaborator si nici un angajat;

- X lei compusa din cheltuieli deduse fara a detine un document justificativ, reprezentand plata aferenta unei facturi proforme pentru servicii cazare.

Anul 2010

- X lei venit brut declarat;
- X lei cheltuieli deductibile declarate;
- X lei pierdere fiscala declarata;
- X lei cheltuieli nedeductibile stabilite de inspectia fiscala;
- X lei pierdere fiscala stabilita de inspectia fiscala.

Cheltuielile nedeductibile in suma de X lei se compun din:

- X lei reprezentand chirie pentru spatiu situat in X, jud. Ilfov, pentru motivele aratate anterior;

- X lei cheltuieli nedeductibile deoarece pentru acestea se detin numai bonuri fiscale ce nu au calitatea de document justificativ potrivit prevederilor legale, respectiv art. 48 alin. 4 lit. a) din Codul fiscal;

- X lei reprezentand suma aferenta achizitiilor de combustibili efectuate, deoarece cheltuiala nu se incadreaza in exceptiile prevazute la art. 48 alin. (7) lit. 1 din Codul fiscal.

Anul 2011

- X lei venit brut declarat;
- X lei cheltuieli deductibile declarate;
- X lei venit net declarat;
- X lei cheltuieli nedeductibile stabilite de inspectia fiscala;
- X lei baza impozabila stabilita de inspectia fiscala;
- X lei impozit pe venit suplimentar
- X lei dobanzi
- X lei penalitati

Cheltuielile nedeductibile, in suma de X lei, se compun din urmatoarele sume:

- X lei cheltuieli nedeductibile deoarece pentru acestea se detin numai bonuri fiscale ce nu au calitatea de document justificativ potrivit prevederilor legale, respectiv art. 48 alin. 4 lit. a) din Codul fiscal;

- X lei reprezentand deducerea ratelor de capital pentru achizitia in leasing financiar a unui autoturism, pentru care trebuiau deduse cheltuielile cu amortizarea, echipa de inspectie fiscala majorand in acelasi timp cheltuielile deductibile cu amortizarea cu suma de X lei;

- X lei, din care:

- X lei cheltuiala dedusa prin inregistrarea eronata a unei facturi in valoare de X lei (X lei TVA) cu valoarea de X lei;

- X lei din inregistrarea pe cheltuieli a unei depuneri de numerar;

- X lei cheltuieli inregistrate fara a se detine vreun document justificativ;

- X lei, suma compusa din urmatoarele achizitii in scop personal:

- X lei ceas;

- X lei consola jocuri;

- X lei cuptor cu microunde;

- X lei servicii cazare-deplasare externa, in baza numai a unei facturi, in care nu se precizeaza in ce constau si unde a avut loc prestarea serviciilor;

- X lei plata pentru achizitii destinate uzului personal sau al familiei sale;

- X lei, cheltuieli cu materiale de constructii si manopera aferenta, pentru imobilul in care contribuabilul isi are domiciliul fiscal, imobil ce nu apartine contribuabilului;

- X lei reprezentand suma aferenta achizitiilor de combustibili efectuate, deoarece cheltuiala nu se incadreaza in exceptiile prevazute la art. 48 alin. (7) lit. 1 din Codul fiscal;

Anul 2012

- X lei venit brut declarat;
- X lei venit brut stabilit de inspectie;
- X lei cheltuieli deductibile declarate;

- X lei cheltuieli deductibile stabilite de inspectia fiscala;
- X lei venit net declarat;
- X lei cheltuieli nedeductibile stabilite de inspectia fiscala;
- -X lei diminuare baza impozabila stabilita de inspectia fiscala;

Cheltuielile nedeductibile, in suma de X lei, se compun din urmatoarele sume:

- X lei pentru care nu se detin documente;
- X lei reprezentand achizitii pentru uzul personal sau al familiei sale (mobilier, cazare, deplasari) prezentate in anexa nr. 10 la RIF;
- X lei comisioane bancare inregistrate, conform anexei 7, pentru care nu se detin documente justificative;
- X lei cheltuieli cu materiale de constructii si manopera aferenta, pentru imobilul in care contribuabilul isi are domiciliul fiscal, imobil ce nu apartine contribuabilului;
- X lei reprezentand 50% din cheltuielile cu piese auto si combustibil deduse de contribuabil, pentru care contribuabilul avea drept de deducere in procent de 50%;
- X lei reprezentand deducerea ratelor de capital pentru achizitia in leasing financiar a unui autoturism, pentru care trebuiau deduse cheltuielile cu amortizarea, echipa de inspectie fiscala majorand in acelasi timp cheltuielile deductibile cu amortizarea in suma de X lei;
- X lei dedusa in baza unei facturi din anul precedent;
- X lei reprezentand contravaloare achizitie tableta, amortizabila;

Anul 2013

- X lei venit brut declarat;
- X lei cheltuieli deductibile declarate;
- X lei cheltuieli deductibile stabilite de inspectia fiscala;
- X lei venit net declarat;
- X lei cheltuieli nedeductibile stabilite de inspectia fiscala;
- -X lei diminuare baza impozabila stabilita de inspectia fiscala;

Cheltuielile nedeductibile, in suma de X lei, se compun din urmatoarele sume:

- X lei reprezentand 50% din cheltuielile cu piese auto si combustibil deduse de contribuabil, pentru care contribuabilul avea drept de deducere in procent de 50%;
- X lei pentru care nu se detin documente;
- X lei, reprezentand achizitii pentru uzul personal sau al familiei sale (mobilier, aragaz, cazare, deplasari) prezentate in anexa nr. 10 la RIF. Cu privire la suma de X lei reprezentand cheltuieli de cazare contribuabilul a prezentat o factura pentru cazare in 6 camere la ZXV SRL, pentru care s-a considerat ca serviciile au fost pentru uzul personal;
- X lei pentru care nu se detin documente;

Echipa de inspectie fiscala a majorat cheltuielile deductibile cu amortizarea autoturismului Mercedes achizitionat in data de 02.06.2009, cu suma de X lei.

Recapituland, situatia stabilita privind impozitul pe venit pentru perioada 01.01.2009 - 31.12.2013 este urmatoarea:

ANUL	Venit net anual impozabil			Impozit venit net anual		
	Contribuabil	Inspectie	Diferenta	Conform declaratie	Conform inspectie	Diferente
2009						
2010						
2011						
2012						
2013						

Total						
--------------	--	--	--	--	--	--

Cu privire la Decizia de impunere nr. X/2015 privind taxa pe valoarea adaugata:

Contribuabilul s-a inregistrat ca platitor de TVA, prin optiune, incepand cu data de 01.04.2011.

T.V.A. DEDUCTIBILA

In urma inspectiei fiscale s-a stabilit ca nedeductibila taxa dedusa de contribuabil in suma de X lei, astfel:

- X lei (X lei + X lei + X lei) aferenta achizitiei unui autoturism Mercedes in data de 02.06.2009, pentru care deducerea nu era permisa de Codul fiscal sau limitata la 50%, autoturismul nefiind utilizat exclusiv in scopul afacerii;

- X lei (X+X+X) aferenta achizitiei de carburanti si piese auto, pentru care deducerea nu era permisa de Codul fiscal sau limitata la 50%, autoturismul nefiind utilizat exclusiv in scopul afacerii;

- X lei (X+X) reprezentand taxa aferenta achizitiilor de bunuri considerate de uz personal, conform anexa 10 la RIF;

- X lei aferenta achizitiilor de bauturi alcoolice si tigari;

- X lei aferenta unor facturi de achizitie materiale constructii si manopera pentru un imobil ce nu este in proprietatea contribuabilului;

- X lei aferenta bonurilor fiscale pe anul 2011, in baza carora nu se admite deducerea taxei.;

- X lei aferenta unei facturi lipsa.

III. Fata de constatările organelor de inspectie fiscala, sustinerile contestatarei, reglementarile legale in vigoare pentru perioada analizata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele:

III.1 Cu privire la Decizia de impunere nr. X/2015 privind impozitul pe venit suplimentar:

Cauza supusă soluționării este dacă sustinerile contestatorului in privinta deductibilitatii cheltuielilor neadmise la deducere de organele de inspectie fiscala la calculul impozitului pe venit, pot fi retinute in solutionarea favorabila a contestatiei, in conditiile in care acestea nu reflecta situatia de fapt stabilita si nu sunt sustinute de dovezi.

În fapt, prin decizia de impunere nr. X/2015, emisa in baza raportului de inspectia fiscala nr. X/2015, Administratia Sector 4 a Finantelor Publice a stabilit impozit pe venit suplimentar in suma de

- **X lei** impozit pe venit stabilit in plus/minus;

- **X lei** dobanzi aferente impozitului pe venit stabilit in plus;

- **X lei** penalitati de intarziere aferente impozitului pe venit stabilit in plus;

Contestatorul indica anumite cheltuieli neadmise la deducere, aratand in opinia sa care este motivul pentru care organele fiscale nu au admis deducerea, pentru care sustine ca are drept de deducere, formuland sau nu argumente privind natura cheltuielilor

si dreptul sau de deducere, criticand totodata faptul ca organele de inspectie fiscala nu au prevazut in decizie, in unele cazuri, motivele neadmiterii deducerii.

În drept, in solutionarea cauzei sunt aplicabile prevederile art. 206 alin. (1) lit. d) si art. 213 alin (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„ Art. 206 Forma și conținutul contestației

(1) *Contestația se formulează în scris și va cuprinde:*

a) *datele de identificare a contestatorului;*

b) *obiectul contestației;*

c) *motivele de fapt și de drept;*

d) *dovezile pe care se întemeiază;* ”

“Art. 213 Soluționarea contestației

(1) **În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.**

coroborate cu prevederile pct. 2.5. din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014, care stipulează:

“2.5. *Organul de solutionare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt si de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.*”

Prin urmare se vor analiza sustinerile contestatarii in contradictoriu cu motivele organelor fiscale, coroborat cu dovezile (inscrisurile) aflate in dosarul contestatiei.

Din dispozițiile legale citate mai sus, se reține că contestatarul trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, **precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, sa anexeze contestatiei inscrisurile doveditoare**, organul de solutionare analizand contestatia si in functie **documentele existente la dosarul cauzei**.

Sintetizand motivele pentru care organele de inspectie fiscala nu au admis deducerea cheltuielilor deduse de contribuabil rezulta urmatoarea situatie:

TIP CHELTUIALA	An 2009 - lei-	An 2010 -lei-	An 2011 -lei-	An 2012 -lei-	An 2013 -lei-	TOTAL
Chiria spatiului din Voluntari						
Documente din ani precedenti						
In baza unor bonuri fiscale						
Combustibili, piese alte chelt. cu autoturisme						
Fara documente justificative						
Rate de capital						

leasing financiar autoturism						
Uz personal						
Materiale de constructii						
Comisioane bancare						
Mijloc fix						
TOTAL						

Cu privire la chiria pentru spatiul situat in X, jud. Ilfov organele de inspectie fiscala nu au admis deducerea sumei de X lei, intrucat contribuabilul nu a facut dovada faptului ca spatiul a fost utilizat in scopul activitatii de avocat. Se descrie spatiul ca fiind o cladire compusa din 5 camere si dependinte, fara garaj si un teren aferent in suprafata de 400 metri patrati.

Contestatorul sustine ca spatiul a fost destinat utilizarii ca arhiva pentru documentele rezultate din activitatea avocatiala, prin nota explicativa data organelor de inspectie fiscala sustinand ca a fost destinat/utilizat si ca garaj pentru autoturisme.

Organele de inspectie fiscala au aratat ca pana la data inchirierii spatiului activitatea desfasurata de avocat a fost redusa, neavand cum sa rezulte un volum de documente pentru care sa fie necesare un asemenea spatiu. In privinta utilizarii ca garaj s-a aratat ca spatiul nu este dotat cu garaj.

Se retine ca contestatorul **nu a depus nici o dovada ca spatiul in cauza a fost utilizat ca arhiva sau ca garaj** si ca veniturile impozabile realizate in perioada in care s-a achitat chiria de X lei sunt de numai X lei. Din constatările organelor fiscale, caci contractul de inchiriere nu a fost depus la dosar, rezulta ca spatiul a fost inchiriat numai pentru o perioada de 2 ani, ceea ce il face impropriu pentru arhivarea pe termen lung a unor documente, in conditiile in care contractul de sediu este incheiat pentru o perioada de 25 de ani.

In drept, potrivit art. 48 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal si normelor de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004, cu modificarile si completarile in vigoare:

“Art. 48 Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

*(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și **cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri**, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50.”*

“37. Din venitul brut realizat se admit la deducere numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, astfel cum rezultă din evidențele contabile conduse de contribuabili, cu respectarea prevederilor art. 48 alin. (4) - (7) din Codul fiscal.

Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile efectuate în scopul realizării veniturilor pentru a putea fi deduse sunt:

- a) să fie efectuate în interesul direct al activității;*
- b) să corespundă unor cheltuieli efective și să fie justificate cu documente;*
- c) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.”*

iar potrivit art. 65 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala:

“Art. 65 Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii.”

Din aceste texte de lege rezulta ca pentru a fi cheltuieli deductibile acestea trebuie sa fie efectuate **în scopul realizării de venituri, în interesul direct al activității, să fie justificate cu documente**. Cum contribuabilul a depus declaratii fiscale privind venitul realizat, in care a dedus cheltuielile in cauza, *are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale*.

Contestatorul nu depune nici o dovada ca spatiul inchiriat a fost utilizat in scopul desfasurarii activitatii sale de avocat, activitate restransa in perioada inchirierii si anterior, ce nu putea genera un volum de documente pentru care sa fie necesara inchirierea unei constructii in suprafata utila de 166,67 mp, cu o chirie de 4,6 ori mai mare decat veniturile relizate in perioada inchirierii (2009-2010).

Situatii asemanatoare, pentru care argumentele sunt neinsotite de dovezi sau chiar contrare celor reiesite din dosar, se regasesc si cu privire la celelalte sume pentru care contestatorul solicita admiterea deducerii.

Pentru suma de X lei dedusa in 2009 in baza unei facturi emisa de Vodafone contestatorul sustine ca organele fiscale nu arata de ce nu admit deducerea cheltuielii. Or, in RIF si Decizie s-a consemnat ca suma neadmisa provine din dubla inregistrare a unei facturi emisa de Vodafone SA in 29.01.2009. Plata efectuata in baza unui singur document nu poate fi inregistrata de doua ori, a doua inregistrare neputandu-se baza pe acelasi document justificativ. Se constata ca sustinerea avocatului este contrara situatiei de fapt, neadmiterea deducerii cheltuielii fiind motivata in fapt.

Pentru sumele de X lei din 2009 si X lei din 2012, platite in anii anteriori, organele de inspectie fiscala arata deasemenea motivul neadmiterii, respectiv necuprinderea lor in cheltuielile exercitiului financiar in care au fost platite.

Pentru cheltuielile in suma de X lei, deduse in baza unor bonuri fiscale s-a aratat de organele de inspectie fiscala ca acestea nu constituie un document justificativ in baza carora sa fie deduse cheltuielile, intrucat nu contin date de identificare ale contestatorului. Acesta avea posibilitatea sa ceara emitentului bonurilor fiscale sa-i emita si o factura in care sa apara datele sale de identificare, numai in acest caz avand posibilitatea deducerii cheltuielilor. Potrivit OUG nr. 28/1999 bonul fiscal se emite in cazul vanzarilor catre populatie, cumparatorilor emitandu-se, la cerere, factura. Astfel contestatorul avea posibilitatea sa ceara emiterii unei facturi in care ar fi aparut datele sale de identificare.

In privinta cheltuielilor cu combustibili, piese alte cheltuieli cu exploatarea autoturismelor, in suma totala de X lei, potrivit prevederilor art. 48 alin. (7) lit. 1¹ din Codul fiscal aprobat prin legea nr. 571/2003, in vigoare pentru perioada 01.01.2009 - 31.12.2011 si normelor de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004:

Art. 48 Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

[...]

(7) Nu sunt cheltuieli deductibile:

[...]

1¹) în perioada 1 mai 2009—31 decembrie 2010 (respectiv în perioada 1 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011 inclusiv), cheltuielile privind combustibilul pentru vehiculele rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv transportului rutier de persoane, cu o

greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, cu excepția situației în care vehiculele se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

1. vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;

2. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;

3. vehiculele utilizate pentru închirierea către alte persoane, inclusiv pentru desfășurarea activității de instruire în cadrul școlilor de șoferi.

si incepand cu 01.01.2012

“I¹) 50% din cheltuielile aferente vehiculelor rutiere motorizate care nu sunt utilizate exclusiv în scopul desfășurării activității și a căror masă totală maximă autorizată nu depășește 3.500 kg și nu au mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, aflate în proprietate sau în folosință. Aceste cheltuieli sunt integral deductibile pentru situațiile în care vehiculele respective se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

1. vehiculele utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat;

2. vehiculele utilizate de agenții de vânzări și de achiziții;

3. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru serviciile de taximetrie;

4. vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane sau pentru instruire de către școlile de șoferi;

5. vehiculele utilizate ca mărfuri în scop comercial.

Cheltuielile care intră sub incidența acestor prevederi nu includ cheltuielile privind amortizarea.

În cazul vehiculelor rutiere motorizate, aflate în proprietate sau în folosință, care nu fac obiectul limitării deducerii cheltuielilor, se vor aplica regulile generale de deducere.

Modalitatea de aplicare a acestor prevederi se stabilește prin norme;”

Norme metodologice art. 48:

“39¹. (1) În sensul prevederilor art. 48 alin. (7) lit. I¹) din Codul fiscal, regulile de deducere, termenii și expresiile prevăzute, condițiile în care vehiculele rutiere motorizate, supuse limitării fiscale, se consideră a fi utilizate exclusiv în scopul desfășurării activității au semnificațiile prevăzute la pct. 45¹ din normele metodologice date în aplicarea art. 145¹ din Codul fiscal din titlul VI «Taxa pe valoarea adăugată».”

Norme metodologice art. 145¹:

“45¹. (1) În aplicarea art. 145¹ alin. (1) din Codul fiscal, prin cheltuieli legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile se înțelege orice cheltuieli direct atribuibile unui vehicul, cum sunt cheltuielile de reparații, de întreținere, cheltuielile cu lubrifianți, cu piese de schimb, cheltuielile cu combustibilul utilizat pentru funcționarea vehiculului. Nu reprezintă cheltuieli legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile orice cheltuieli care nu pot fi direct atribuibile pentru un anumit vehicul. În sensul prezentelor norme, prin vehicul se înțelege orice vehicul având o masă totală maximă autorizată care nu depășește 3.500 kg și nu are mai mult de 9 scaune, inclusiv scaunul șoferului.

(2) În cazul vehiculelor care sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice, în sensul art. 145¹ alin. (1) din Codul fiscal, taxa aferentă cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului și cheltuielilor legate de aceste vehicule este deductibilă conform regulilor generale prevăzute la art. 145 și la art. 146 - 147¹ din Codul fiscal, nefiind aplicabilă limitarea la 50% a deducerii taxei. Utilizarea în scopul activității economice a unui vehicul cuprinde, fără a se limita la acestea: deplasări în țară sau în străinătate la clienți/furnizori, pentru prospectarea pieței, deplasări la locații unde se află puncte de lucru, la bancă, la vamă, la oficiile poștale, la autoritățile fiscale, utilizarea vehiculului de către personalul de conducere în exercitarea atribuțiilor de serviciu, deplasări pentru intervenție, service, reparații, utilizarea vehiculelor de test-drive de către dealerii auto. Este obligația persoanei impozabile să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii, astfel cum rezultă și din Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman și E.A. Rompelman - Van Deelen împotriva Minister van Financien. În vederea exercitării dreptului de deducere a taxei orice persoană impozabilă trebuie să dețină documentele prevăzute de lege pentru deducerea taxei și să întocmească foaia de parcurs care trebuie să conțină cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

(3) În cazul vehiculelor utilizate pentru transportul angajaților la și de la locul de muncă se consideră că vehiculul este utilizat în scopul activității economice atunci când există dificultăți evidente în folosirea altor mijloace de transport adecvate, cum ar fi lipsa mijloacelor de transport în comun, decalajul orarului mijloacelor de transport în comun față de programul de lucru al persoanei impozabile. Reprezintă vehicule utilizate de angajator pentru transportul angajaților la și de la locul de muncă vehiculele utilizate pentru transportul angajaților de la reședința acestora/locul convenit de comun acord la locul de muncă, precum și de la locul de muncă la reședința angajaților/locul convenit de comun acord. Prin angajați se înțelege salariații, administratorii societăților comerciale, directorii care își desfășoară activitatea în baza contractului de mandat, potrivit legii și persoanele fizice rezidente și/sau nerezidente detașate, potrivit legii, în situația în care persoana impozabilă suportă drepturile legale cuvenite acestora.

[...](7) Utilizarea vehiculului pentru activitățile exceptate prevăzute la art. 145¹ alin. (3) din Codul fiscal rezultă, în funcție de fiecare situație în parte, din informații cum sunt: obiectul de activitate al persoanei impozabile, dovada că persoana impozabilă are personal angajat cu calificare în domeniile prevăzute de excepții, **foile de parcurs care trebuie să conțină cel puțin elementele prevăzute la alin. (2) sau orice alte dovezi care pot fi furnizate.**

(8) Încadrarea vehiculelor în categoriile prevăzute de art. 145¹ din Codul fiscal se realizează de fiecare persoană impozabilă luând în considerare criteriile prevăzute de Codul fiscal și de prezentele norme metodologice. Dacă situația de fapt constatată de organul fiscal este diferită de situația prezentată de persoana impozabilă în ce privește exercitarea dreptului de deducere a taxei pentru vehicule conform art. 145¹ din Codul fiscal, organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză, în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Din prevederile legale arătate anterior rezulta, ca regula generală, ca deducerea cheltuielilor de exploatare a autoturismelor ce nu sunt utilizate exclusiv în scopul afacerii a

fost integral interzisa in perioada 01.01.2009 - 31.12.2011 si limitata la 50%, din valoarea acestora, in perioada 01.01.2012 - 31.12.2014.

Exceptiile de la regula expusa anterior, pentru care se poate admite deducerea integrala, se aplica functie de informatiile si documentele intocmite de fiecare contribuabil, intre care se enumera foaia de parcurs completata cu datele prevazute de lege. Suplimentar, pentru cheltuielile cu *transportul angajaților la și de la locul de muncă se consideră că vehiculul este utilizat în scopul activității economice atunci când există dificultăți evidente în folosirea altor mijloace de transport adecvate, cum ar fi lipsa mijloacelor de transport în comun, decalajul orarului mijloacelor de transport în comun față de programul de lucru al persoanei impozabile.*

Sustinerile contestatorului sunt ca autoturismele au fost utilizate pentru transportul angajaților la și de la locul de muncă sau in scopul afacerii, dar nu sunt insotite de nici o dovada obiectiva care sa ateste incadrarea in exceptiile invocate, fiind astfel simple afirmatii nesustinite de dovezi. Pe de alta parte din contractul de comodat aferent sediului profesional rezulta ca avocatul isi are domiciliul la sediul profesional, prin urmare de la si catre locul sau de munca de la sediul profesional nu se impune utilizarea vreunui mijloc de transport.

Cu privire la suma de X lei, reprezentand neadmiterea unor cheltuieli cu rate de capital la un contract de leasing financiar avand ca obiect un autoturism, organele de inspectie fiscala au admis suplimentar deducerea cheltuielilor cu amortizarea.

Contestatorul sustine ca suma de X lei nu a fost admisa la deducere datorita faptului ca ar fi reprezentat penalitati aferente contractului de leasing, fara a depune vreun in scris in sprijinul afirmatiilor sale, ce astfel nu pot fi retinute. Aceasta cu atat mai mult cu cat, fapt necontestat si in favoarea contribuabilului, organele de inspectie fiscala au procedat simultan la majorarea cheltuielilor deductibile cu amortizarea.

Potrivit art. art. 48 alin. (5) lit. I din Codul fiscal aprobat prin Legea nr. 571/2003, si normelor de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004, cu modificarile si completarile ulterioare:

“(5) Următoarele cheltuieli sunt deductibile limitat:

[...]

1) cheltuielile efectuate de utilizator, reprezentând chiria - rata de leasing - în cazul contractelor de leasing operațional, respectiv cheltuielile cu amortizarea și dobânzile pentru contractele de leasing financiar, stabilite în conformitate cu prevederile privind operațiunile de leasing și societățile de leasing;”

“38. Sunt cheltuieli deductibile, de exemplu:

[...]

18. cheltuielile efectuate de utilizator, reprezentând chiria (rata de leasing) în cazul contractelor de leasing operațional, respectiv cheltuielile cu amortizarea și dobânzile pentru contractele de leasing financiar, stabilite în conformitate cu prevederile privind operațiunile de leasing și societățile de leasing;

Prevazandu-se ca sunt deductibile cheltuielile cu amortizarea, implicit se prevede ca nu sunt deductibile cheltuielile cu ratele de capital (valoarea de achizitie a autoturismului) caci daca si acestea ar fi deductibile ar rezulta situatia absurda ca este permis ca aceeasi suma sa fie dedusa de 2 ori. Prin urmare sustinerea contestatorului ca prevederile legale au numai rol exemplificativ si nelimitativ nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a contestatiei, deoarece tocmai din aceasta exemplificare rezulta nedeductibilitatea cheltuielilor cu ratele de capital iar petentul sustine, fara probe, ca aceste rate de capital ar fi penalizari aferente ratelor de leasing.

Cu privire la suma de X lei, reprezentand neadmiterea unor cheltuieli considerate de uz personal, se retine ca acestea sunt detaliate in anexa 10 la raportul de inspectie fiscala (RIF).

Contestatorul sustine ca aceste cheltuieli nu au fost analizate individual si doar global, ca nu sunt cheltuieli de uz personal, ci in interesul afacerii, fara a depune dovezi in sprijinul afirmatiilor sale. Or, detalierea acestor cheltuieli neadmise la deducere atat, in parte in RIF-ul din 30.10.2015 cat si in anexa 10 la RIF, ofera suficiente informatii ca achizitiile in cauza sunt sau pot fi de uz personal sau al familiei, fara sa existe vreo dovada contrara. Afirmatiile ca achizitia ceasului in suma de X lei este perfect deductibila deoarece timpul si masurarea acestuia sunt esentiale pentru desfasurarea activitatii avocatale nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a contestatiei, nefiind suficient de concludenta, nedovedindu-se ca ceasul achizitionat se utilizeaza in scopul afacerii si nu in scop personal. Aceleasi considerente sunt valabile si pentru cuptorul cu microunde.

Cu privire la cheltuielile de transport extern-cazare, neadmise la deducere, pentru care contestatorul sustine ca au fost efectuate in scopul indeplinirii contractului cu X XZC, organele de inspectie fiscala au constatat ca din documentele prezentate nu rezulta destinatia calatoriilor. Asa fiind nu se poate face nici o corelatie intre executarea contractului invocat si calatoriile efectuate.

Potrivit art. 48 alin. (4) si alin. (7) din legea 571/2003, cu modificarile si completarile ulterioare, și normelor metodologice de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004:

„ART. 48 Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

*a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, **justificate prin documente;***

[...]

*(7) **Nu sunt cheltuieli deductibile:***

a) sumele sau bunurile utilizate de contribuabil pentru uzul personal sau al familiei sale;”.

Norme metodologice Art. 48:

37. Din venitul brut realizat se admit la deducere numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, astfel cum rezultă din evidențele contabile conduse de contribuabili, cu respectarea prevederilor art. 48 alin. (4) - (7) din Codul fiscal.

Reguli generale aplicabile pentru deducerea cheltuielilor efectuate în scopul realizării veniturilor sunt și următoarele:

a) să fie efectuate în interesul direct al activității;

b) să corespundă unor cheltuieli efective și să fie justificate cu documente; [...].”.

Contestatorul nu justifica cu documente ca bunurile si serviciile achizitionate au fost utilizate in scopul activitatii sale impozabile.

Pentru cheltuielile neadmise la deducere in suma de X lei, reprezentand cheltuieli cu materiale de constructii si manopera aferenta, contestatorul nu formuleaza motive.

Materialele de constructii si manopera aferenta s-au utilizat la sediul profesional detinut in baza unui contract de comodat incheiat chiar cu domnul VSX coproprietarul spatiului, ce isi are si domiciliul la aceeasi adresa. Chiar daca contractul de comodat apare ca un act bilateral, in fapt figurand acelasi comodant si acelasi comodatari, nu se poate retine existenta unui acord de vointa ci a unei singure vointe. Acceptul comodantilor pentru

imbunatatiri nu constituie un motiv de deducere a taxei aferente achizițiilor de materialele de constructii si manopera, deoarece contractul de comodat s-a incheiat cu titlu gratuit, astfel ca comodantii care sunt beneficiarii imbunatatirilor in calitate de proprietari ai apartamentului, nu declara venituri impozabile si nu achita impozit pe venit desi valoarea proprietatii lor creste datorita imbunatatirilor achitate de comodatari si totodata domiciliaza in acelasi spatiu. Pe de alta parte imbunatatirile aduse la un imobil nu se deduc ca atare, fiind supuse amortizarii pe parcursul duratei normate de viata.

Pentru comisioanele bancare in suma de X lei, neadmise la deducere pentru ca nu s-au prezentat documente justificative, contestatorul sustine ca acestea ar fi extrasele de cont dar nu depune astfel de documente.

In privinta deducerii cheltuielii in suma de X lei, cu achizitia unei tablete, organele de inspectie fiscala arata ca nu se deduce costul la data achizitiei, intrucat aceasta constituie un mijloc fix pentru care trebuiesc deduse lunar rate de amortizare pe durata normata de viata. Deducerea amortizarii este conditionata de inregistrarea mijlocului fix in Registrul inventar, or se arata ca petentul nu a inregistrat tableta achizitionata in Registrul inventar. Prin urmare afirmatia contestatorului ca "nu se arata in ce a constat greseala" se retine ca nu este intemeiata.

Potrivit pct. 49 lit. g) din Normele metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil în conformitate cu prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin OMFP nr. 1040/2004:

"49. Înregistrarea în evidența contabilă în partidă simplă a bunurilor mobile și imobile se face la valoarea de achiziție, de producție sau la prețul pieței, după caz.

Creanțele, respectiv facturile emise și neîncasate, precum și obligațiile stabilite conform legii și neonorate se înregistrează la valoarea lor nominală în fișe pentru operațiuni diverse. Aceste fișe se deschid distinct pentru creanțe și datorii.

Cheltuielile cu amortizarea pentru bunuri se admit la deducere, în conformitate cu reglementările din titlul II din Codul fiscal.

Sunt amortizabile, în conformitate cu prevederile legale, numai bunurile înregistrate în Registrul-inventar (cod 14-1-2/a)."

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfințit de art. 249 „*cel ce face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege*” și art. 250 „*dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri(...)*” din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

precum și de art. 65 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatarului.**

Sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Se retine ca afirmatiile contestatorului ignora constatările si motivările consemnate de organele de inspectie fiscala in actele administrative contestate, sustinandu-se lipsa motivării inlaturării de la deducere a unor cheltuieli sau denaturandu-se motivele, desi aceste motivări sunt clar consemnate in RIF si decizie. In continuarea strategiei sale contestatorul nu vine cu probe in sprijinul sustinerilor sale (unele eronate), limitandu-se la a critica masurile dispuse de organele de inspectie fiscala. Or sarcina probei apartine atat organelor fiscale cat si contribuabilului, potrivit art. 65 din Codul de procedura fiscala aratat anterior. Organele fiscale au motivat decizia emisa, pe baza de constatari proprii rezultate din analiza documentelor prezentate de contribuabil.

In speta sunt aplicabile prevederile pct. 11.1 lit. a) din Instructiunile aprobate prin OPANAF nr. 2906/2014, care stipulează:

“11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neintemeiata, in situatia in care argumentele de fapt si de drept prezentate in sustinerea contestatiei nu sunt de natura sa modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”

Prin urmare se va respinge ca neintemeiata contestatia formulata impotriva Deciziei de impunere privind impozitul pe venit suplimentar stabilit de inspectia fiscala pentru persoane fizice care desfasoara activitati independente in mod individual nr. X/2015, pentru impozit pe venit stabilit suplimentar in suma de **X lei**. Avand in vedere ca petentul nu contesta modul de calcul si prin aplicarea principiului *accesoriul urmeaza principalului* se va respinge contestatia si in privinta accesoriilor reprezentand:

- **X lei** dobanzi aferente impozitului pe venit stabilit;
- **X lei** penalitati de intarziere aferente impozitului pe venit stabilit;

III.2 Cu privire la Decizia de impunere nr. X/2015 privind taxa pe valoarea adaugata:

Cauza supusă soluționării este dacă organele fiscale au stabilit corect taxa pe valoarea adaugata suplimentara si accesoriile aferente, considerand nedeductibila taxa dedusa, pe motiv ca achizițiile nu sunt in folosul operatiunilor impozabile sau bunurilor din patrimoniul contribuabilului, în condițiile in care argumentele contestatorului, precum ca aceste cheltuieli au fost corect inregistrate și efectuate in scopul activității de avocat, nu sunt dovedite.

În fapt, prin decizia de impunere nr. X/2015, emisa in baza raportului de inspectia fiscala nr. X/2015, Administratia Sector 4 a Finantelor Publice a stabilit taxa pe valoarea adaugata suplimentara în suma de X lei si accesorii aferente în suma de 18.448 lei.

S-a verificat, in privinta taxei datorate, perioada 01.01.2009 - 31.12.2013, TVA suplimentara stabilita provenind din TVA dedusa de contribuabila si neadmisa la deducere de organele de inspectie fiscala, pentru motivele de fapt aratate in decizia contestata si RIF-ul ce a stat la baza emiterii acesteia, respectiv **nu s-a admis deducerea taxei aferenta:**

- achizitiei unui autoturism Mercedes in data de 02.06.2009, pentru care deducerea nu era permisa de Codul fiscal sau limitata la 50%, autoturismul nefiind utilizat exclusiv in scopul afacerii;
- achizitiei de carburanti si piese auto, pentru care deducerea nu era permisa de Codul fiscal sau limitata la 50%, autoturismul nefiind utilizat exclusiv in scopul afacerii;
- achizițiilor de bunuri considerate de uz personal, conform anexa 10 la RIF;
- achizițiilor de bauturi alcoolice si tigari;

- unor facturi de achizitie materiale constructii si manopera pentru un imobil ce nu este in proprietatea contribuabilului, detinut in baza unui contract de comodat;
- unor bonuri fiscale, in baza carora nu se admite deducerea taxei.;
- unei facturi lipsa.

Contestatorul formuleaza motive pentru urmatoarele sume neadmise la deducere, in valoare totala de X lei:

- suma de X lei reprezentand 50% din TVA aferent achizitiei si combustibilului aferente autoturismului Mercedes in anii 2012 si 2013, cu justificarea ca potrivit art. 145¹ din Codul fiscal se limiteza la 50% deductibilitatea. Totusi autoturismul Mercedes il foloseste doar pentru desfasurarea activitatii. Aceleasi concluzii se impun si pentru suma de X lei aferenta anilor 2012, 2013 si 2014 pentru cheltuielile cu piesele auto.

- suma de X lei aferenta achizitiilor unui ceas si a unui cuptor cu microunde, acestea sunt deductibile fiind achizitionate in scopul desfasurarii activitatii. La fel si in cazul sumei de X lei reprezentand TVA aferenta unor achizitii de bunuri si servicii (mobila, materiale de constructii, masina de gaurit, cazare-deplasare). Echipa de control nu trebuia sa trateze global toate aceste achizitii ci trebuia sa le analizeze pe fiecare in parte pentru a stabili daca sunt sau nu sunt aferente desfasurarii activitatii.

În drept, potrivit art. 145, art. 145¹ si art. 146 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare:

„Art. 145. - Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile [...].”

„Art.146. - (1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate **în beneficiul său** de către o persoană impozabilă, **să dețină o factură** emisă în conformitate cu prevederile art. 155, precum și dovada plății în cazul achizițiilor efectuate de către persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii de la persoane impozabile în perioada în care aplică sistemul TVA la încasare;”

iar potrivit art. 145¹ din Codul fiscal aprobat prin legea nr. 571/2003, in vigoare pentru perioada 01.01.2009 - 31.12.2011 si normelor de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004:

“art. 145¹Limitări speciale ale dreptului de deducere

(1) În cazul vehiculelor rutiere motorizate care o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, nu se deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor acestor vehicule și nici taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării pentru vehiculele care au aceleași caracteristici, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, cu excepția vehiculelor care se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

a) vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;”

Norme metodologice art. 145¹:

“45¹.

(1) În aplicarea art. 145¹ alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

f) vehiculele utilizate exclusiv pentru transportul personalului la și de la locul de desfășurare a activității reprezintă vehiculele utilizate de angajator pentru transportul angajaților în scopul desfășurării activității economice la și de la reședința acestora/locul convenit de comun acord la sediul angajatorului sau la și de la sediul angajatorului la locul în care se desfășoară efectiv activitatea ori la și de la reședința angajaților/locul convenit de comun acord la locul de desfășurare a activității, atunci când există dificultăți evidente de a găsi alte mijloace de transport și există un acord colectiv între angajator și angajați prin care angajatorul se obligă să asigure gratuit acest transport;”

și începând cu 01.01.2012:

“art. 145¹ Limitări speciale ale dreptului de deducere

(1) Prin excepție de la prevederile art. 145 se limitează la 50% dreptul de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului de vehicule rutiere motorizate și a taxei aferente cheltuielilor legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, în cazul în care vehiculele nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice.

[...]

(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică următoarelor categorii de vehicule rutiere motorizate:

a) vehiculele utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat;

b) vehiculele utilizate de agenții de vânzări și de achiziții;

c) vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru serviciile de taximetrie;

d) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru instruire de către școlile de șoferi;

e) vehiculele utilizate pentru închiriere sau a căror folosință este transmisă în cadrul unui contract de leasing financiar ori operațional;

f) vehiculele utilizate ca mărfuri în scop comercial.

(4) Prevederile alin. (1) - (3) se aplică inclusiv în situația în care au fost emise facturi și/sau au fost plătite avansuri, pentru contravaloarea parțială a bunurilor și/sau serviciilor, înainte de data de 1 iulie 2012, dacă livrarea/prestarea intervine după această dată.

(5) În cazul vehiculelor care nu fac obiectul limitării dreptului de deducere conform alin.(1) fiind utilizate exclusiv în scopul activității economice, precum și a celor exceptate de la limitarea deducerii potrivit alin. (3), se vor aplica regulile generale de deducere stabilite la art. 145 și art. 146 – 147¹.

(6) Modalitatea de aplicare a prevederilor prezentului articol se stabilește prin norme.”

Norme metodologice art.145¹

“45¹. [...] (2) [...] Este obligația persoanei impozabile să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii, astfel cum rezultă și din Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman și E.A. Rompelman - Van Deelen împotriva Minister van Financien. În vederea exercitării dreptului de deducere a taxei orice persoană impozabilă trebuie să dețină documentele prevăzute

de lege pentru deducerea taxei și să întocmească foaia de parcurs care trebuie să conțină cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

(3) În cazul vehiculelor utilizate pentru transportul angajaților la și de la locul de muncă se consideră că vehiculul este utilizat în scopul activității economice atunci când există dificultăți evidente în folosirea altor mijloace de transport adecvate, cum ar fi lipsa mijloacelor de transport în comun, decalajul orarului mijloacelor de transport în comun față de programul de lucru al persoanei impozabile. Reprezintă vehicule utilizate de angajator pentru transportul angajaților la și de la locul de muncă vehiculele utilizate pentru transportul angajaților de la reședința acestora/locul convenit de comun acord la locul de muncă, precum și de la locul de muncă la reședința angajaților/locul convenit de comun acord. Prin angajați se înțelege salariații, administratorii societăților comerciale, directorii care își desfășoară activitatea în baza contractului de mandat, potrivit legii și persoanele fizice rezidente și/sau nerezidente detașate, potrivit legii, în situația în care persoana impozabilă suportă drepturile legale convenite acestora.

(4) Utilizarea unui vehicul în folosul propriu de către angajații unei persoane impozabile ori pentru a fi pus la dispoziție în vederea utilizării în mod gratuit altor persoane, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice, este denumită în continuare uz personal. Transportul la și de la locul de muncă al angajaților în alte condiții decât cele menționate la alin.(3), este considerat uz personal al vehiculului. Se consideră că un vehicul nu este utilizat exclusiv în scopul activității economice, în sensul art. 145¹ alin.

(1) din Codul fiscal, în situația în care, pe lângă utilizarea în scopul activității economice, vehiculul este utilizat ocazional sau de o manieră continuă și pentru uz personal. Dacă vehiculul este utilizat atât pentru activitatea economică, cât și pentru uz personal, se limitează la 50% dreptul de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului și a taxei aferente cheltuielilor legate de acesta. Persoana impozabilă care aplică deducerea limitată de 50% nu trebuie să facă dovada utilizării vehiculului în scopul activității economice sau pentru uz personal cu ajutorul foii de parcurs prevăzute la alin. (2). Prin limitarea la 50% a dreptului de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului de vehicule rutiere motorizate și a taxei aferente cheltuielilor legate de aceste vehicule, se înțelege limitarea deducerii taxei care ar fi deductibilă în condițiile prevăzute la art. 145 și la art. 146 - 147¹ din Codul fiscal.

[...]

(7) Utilizarea vehiculului pentru activitățile exceptate prevăzute la art. 145¹ alin. (3) din Codul fiscal rezultă, în funcție de fiecare situație în parte, din informații cum sunt: obiectul de activitate al persoanei impozabile, dovada că persoana impozabilă are personal angajat cu calificare în domeniile prevăzute de excepții, foile de parcurs care trebuie să conțină cel puțin elementele prevăzute la alin. (2) sau orice alte dovezi care pot fi furnizate.

Conform dispozițiilor legale de mai sus, persoanele impozabile au dreptul să-și deducă taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri și servicii numai dacă sunt îndeplinite **doua condiții cumulative**, și anume: achizițiile sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile și au la baza **facturi** care conțin obligatoriu toate informațiile necesare stabilirii dreptului de deducere. În aceste condiții, pentru a dovedi că achizițiile sunt utilizate, într-adevăr, în folosul operațiunii taxabile, persoana impozabilă este obligată să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155 din Codul fiscal în care să fie înscrisă taxa pe valoarea adăugată deductibilă, și totodată **sa și demonstreze ca achizițiile facturate au fost efectuate în beneficiul său și în folosul operațiunii taxabile desfășurate. Rezultă ca simpla prezentare a unor facturi nu poate asigura exercitarea netulburată a dreptului de deducere de către contribuabili.**

Ceea ce rezulta din textele de lege este ca taxa dedusa trebuie sa fie aferenta unor achizitii destinate utilizarii in folosul operatiunilor taxabile, deci implicit ca achizitiile sa fie necesare si in folosul desfasurarii activitatii impozabile, fiind excluse astfel achizitiile efectuate in folosul altor persoane.

Asa fiind, simpla sustinere ca achizitiile unor bunuri sau servicii, care prin natura lor pot constitui achizitii in scop personal, precum ceas, cuptor cu microunde, calatorii in strainatate, nu este suficienta pentru deducerea taxei aferente. Contestatorul trebuia sa dovedeasca ca scopul acestor achizitii este realizarea operatiunilor sale impozabile.

De asemenea, în dreptul intern se prevede:

Legea 571/2003 privind Codul fiscal al României

- art 11, alin. 1 „*La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.*”;

OG 92/2003 Codul de procedură fiscală,

- „art. 6 *Exercitarea dreptului de apreciere*

Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză”;

- „art. 15 *Eludarea legislației fiscale*

(1) În cazul în care, eludându-se scopul legii fiscale, obligația fiscală nu a fost stabilită ori nu a fost raportată la baza de impunere reală, obligația datorată și, respectiv, creanța fiscală corelativă sunt cele legal determinate.”

- „art. 65 *Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale (1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.*”

Asa fiind se retine ca nu s-a dovedit cu documente realitatea, destinatia si utilizarea bunurilor “achizitionate” in folosul operatiunilor impozabile ale contestararii, si ca nu s-a dovedit o alta stare de fapt fiscala decat cea retinuta de organele de inspectie fiscala, contestatia urmand a fi respinsa pentru acest capat de cerere ca neintemeiata.

Intrucat nu se face dovada cu documente corespunzatoare a utilizarii exclusive a autoturismului Mercedes in scopul afacerii, inclusiv cu foi de parcurs se va respinge contestatia ca neintemeiata si in aceasta privinta.

În speta sunt aplicabile si prevederile si art. 213 alin (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

Art. 213 Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

coroborate cu prevederile pct. 11.1 lit. a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal ataca;”

În cauza sunt aplicabile și prevederile pct. 2.5. din Instrucțiunile de aplicare ale art. 206 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală aprobate prin OPANAF 2906/2014: „Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatarei**. Se reține că contestatorul nu a formulat motive și nu a depus dovezi de natura să infirme cele stabilite prin decizia contestată.

Prin urmare, în baza celor reținute și având în vedere că contestatorul Cabinet de avocat VSX, deși contestă cuantumul taxei stabilită prin decizia atacată, nu aduce motivații bazate pe dovezi și argumente privind starea de fapt și **de drept** prin care să combată cuantumul sumelor stabilite de organul fiscal și din care să rezulte o situație diferită față de cea constatată de acestea, organul de soluționare a contestației neputându-se substitui contestatarei cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat decizia de impunere, conform prevederilor pct. 11.1 lit. a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de Cabinet de avocat VSX, pentru suma de X lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar.

In privinta accesoriilor in suma de X lei dobanzi si X lei penalitati de intarziere aferente taxei suplimentare, avand in vedere ca se respinge contestatia impotriva debitului suplimentar generator de accesorii, iar contestatorul nu contesta modul de calcul acestora, prin aplicarea principiului „accesorium sequitur principale” se va respinge contestatia si pentru acest capat de cerere.

Potrivit art. 119, art. 120 și art. 120¹ din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 119. – (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere[...]”.

„Art. 120.- (1) Dobânzile reprezintă echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale ca urmare a neachitării de către debitor a obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

(2) Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate din corectarea declarațiilor sau modificarea unei decizii de impunere, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale pentru care s-a stabilit diferența și până la data stingerii acesteia inclusiv. [...]”

„Art. 120¹- (1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2)-(6) sunt aplicabile în mod corespunzător.

[...]

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor.”

În cauza sunt aplicabile și prevederile pct. 2.5. din Instrucțiunile de aplicare ale art. 206 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală aprobate prin OPANAF 2906/2014: „Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 48, art. 145, art. 145¹ și art. 146 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu Normele metodologice de aplicare a art. 48 și art. 145¹ din Codul fiscal aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare; art. 11, art. 65, art. 119, art. 120, art. 120¹, art. 213 alin.(1) și art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale pct. 2.5. și pct. 11.1 lit. a), din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014:

DECIDE

Respinge ca neintemeiată contestația formulată de Cabinet de avocat VSX împotriva Deciziei de impunere privind impozitul pe venit suplimentar stabilit de inspectia fiscală pentru persoane fizice care desfășoară activități independente în mod individual nr. X/2015 și Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală pentru persoane fizice care desfășoară activități independente în mod individual și/sau într-o formă de asociere nr. X/2015, emise de AS4FP în baza Raportului de inspecție fiscală nr. X/2015, prin care organele fiscale din cadrul Administrației Sector 4 a Finanțelor Publice au stabilit obligații fiscale în suma totală de X lei, astfel:

- X lei impozit pe venit stabilit în plus;
- X lei dobânzi aferente impozitului pe venit stabilit;
- X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe venit stabilit;
- X lei taxă pe valoare adăugată stabilită suplimentar de plată ;
- X lei dobânzi/majorări de întârziere aferente taxei suplimentare;
- X lei penalități de întârziere aferente taxei suplimentare.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul cailor administrative de atac și poate fi contestată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul București.

Director General,